

Bemærkninger til forslaget

Ad 1

Det er vigtigt, at indvandrerbørnene allerede i førskolealderen får mulighed for pædagogisk tilrettelagt samvær med danske børn. I børnehavealderen er børn gode til at lære sprog efter naturmetoden og undgår derved at blive »dobbelt-halvsprogede«. Der må uddannes pædagoger med særskilt henblik på at tage sig af indvandrerbørnene. Kravet om tilknytning af voksne, der taler børnenes sprog, vil naturligvis støde ind i en række praktiske vanskeligheder, fordi indvandrerbørn af samme nationalitet bør ret spredt. Men børnene bør så vidt muligt samles, så de udgør en lille gruppe i hver institution, og en voksen kan eventuelt være tilknyttet flere institutioner på deltid.

Ad 2

Hovedproblemet med det nuværende system er, at undervisningen i al for høj grad bygger på danske præmisser og med dansk som undervisningsprog. Børnene risikerer derved at blive »dobbelt-halvsprogede«. Ved overgangen fra modersmålet til dansk som altdominerende undervisningssprog bremses den sproglige begrebsmæssige udviklingsproces, som er tilknyttet modersmålet. Samtidig er de fremmedsprogede elever selvsagt stærkt handicappede i forhold til deres jævnaldrende danske kammerater med hensyn til at følge undervisningen på dansk.

Det er lettere at påpege problemerne end at anvise nogle patentløsninger. En mulighed er at have modtagelsesklasser af betydelig længere varighed (flere år) og med både en dansk og en udenlandsk lærer i klassen. Der kan inden for et sådant system ske en mere gradvis overgang fra anvendelsen af modersmålet til anvendelsen af dansk som undervisningssprog. En anden mulighed er sammenholdte klasser, bestående af to »mininationale« klasser med hver 8-10 elever (en dansk og en indvandrerklasse). De to klasser kan undervises hver især i de første år på deres respektive modersmål, mens de sideløbende en del af timerne kan arbejde sammen. En afgørende forud-

sætning er, at der uddannes lærere med særligt henblik på disse opgaver, og at de nødvendige undervisningsmaterialer tilvejebringes.

Det er givet, at modersmålsundervisningen bør styrkes. I dag er den frivillig og ligger uden for den almindelige skoletid. Tilrettelæggelsen er ikke i overensstemmelse med folkeskolelovens intentioner om samarbejde med elever og forældre, ligesom praksis – med fastsættelse af læseplaner fra ambassaderne – er i modstrid med praksis i øvrigt i folkeskolen (skolenævn m. m.).

Ad 3

De initiativer, der tages i dag, er alt for spredte og tilfældige. Indvandrerbørnenes undervisningssituation er stærkt varierende fra kommune til kommune. En samlet planlægning må både sikre et forsvarligt niveau – ikke mindst med hensyn til ressourcer – og give spillerum for forsøg og utraditionelle problemløsninger.

Ad 4

Det er en kendsgerning, at kun ret få børn af indvandrere gennemfører en fortsat skoleuddannelse, en erhvervsfaglig grunduddannelse eller en anden form for videregående uddannelse. Alt for mange havner i restgruppen og i gruppen af ungdomsarbejdsløse. For at ændre dette er det nødvendigt med særlige foranstaltninger, der kan gøre de formelt eksisterende muligheder reelle for de unge, der kommer fra indvandrerfamilier.

Ad 5

Et rimeligt kendskab til dansk er selvsagt en forudsætning for, at indvandrerne kan komme til at føle sig hjemme i det danske samfund. Men det er også vigtigt, at indvandrerne kan bevare deres egen kultur, og det kan bl. a. ske gennem undervisning i deres modersmål. For de indvandrere, der er analfabeter, vil en sådan undervisning også støtte, ja nærmest være en forudsætning for indlæringen af dansk.